

thi fordi den ene Part er berettiget til at møde ved Sagfører, er den anden det ikke, og hvis nu Sagføreren ikke var, som han burde være, saa vilde det være overordentligt vanskeligt for Dommeren at skaffe den anden Part Ret, selv om han havde det, og selv om Dommeren var aldrig saa vel overbevist derom. Sagføreren møder mod en ukyndig Lægmand, og det skulde være et mærkeligt Tilfælde, om han ikke med Lethed, selv mod Dommerens Bestræbelse, skulde kunne overvinde sin Modpart. Men denne Betragtning gjør sig i endnu langt højere Grad gjældende i en anden Retning; fordi der nemlig ikke maa møde Sagførere i Politieretterne, derfor er der dog et andet Slags Personer, som meget godt kunne møde der; det er Kommissionairerne, Smaaskriverne eller hvad man nu vil kalde dem. Disse Personer findes rundt omkring i Landet, og de have gjort sig til Næringsvei at møde i Politieretten for Parterne, og hos en saadan Kommissionair har dog Staten ikke den Garantie for en ordentlig Retsbehandling, som hos en af Staten ansat og beskiftet Sagfører. Sæt, f. Ex., det Tilfælde indtræder, at en Godseier eller Proprietair sagsøger en Huusfæster til Fæsteforbyrdelse, saa kan Godseieren lade møde i Politieretten ved sin juridisk dannede Forvalter; men Fæsteren, Huusfæsteren, maa ikke lade møde ved nogen Sagfører, han skal møde personlig. Det er efter min Formening i saadanne Tilfælde saare vanskeligt for den Sagsøgte at kunne staa sig i Sagen ligeoverfor den juridisk dannede Forvalter. Udvalgets Minoritet har iøvrigt stillet sit Endringsforslag saa lidet afvigende fra de bestaaende Forhold, som det vel var muligt at man kunde gjøre det, og jeg troer ogsaa, at det derved saameget mere anbefaler sig. Det ærede Medlem af Udvalget har meent, at Sagførerne ikke maatte møde under Forligsmæglingen og ikke under Forhørene. Han har saaledes sluttet sig til de bestaaende Forhold, og det synes mig derfor, at Betænkkeligheden ved at gaae ind derpaa bliver saameget mindre. Jeg vilde for mit Vedkommende ikke have Noget at erindre imod, at Sagførere ogsaa kunde møde ved Forligsmæglingen; jeg troer endogsaa, at det vilde være det Bedste, og jeg finder den

Bestemmelse i Loven, at Sagførere ikke maa møde ved Forligsmæglingen, for at være i høj Grad beshynderlig, for at udtale mig saa mildt som muligt; efter den Erfaring og det Kjendskab, jeg har til disse Forhold, veed jeg, at der ingen bedre Forligelses-Commissionairer gives, end netop Sagførerne, og især gjælder dette i betydelige Sager. At Sagførere ikke kunne møde under Forhørene, følger af sig selv, saalange Forhørene ere hemmelige; saalange vi ikke have en offentlig accusatorisk Retspleie, er det en Følge af de bestaaende Forhold, at Sagførere ikke kunne møde under Forhørene. — Den ærede 1ste Landstingsmand for 2den Valgfreds (Ulrik) har anført en Deel Resultater, som han mener skulde være tilfredsstillende til Oplysning om det Gode i Retspleien paa det Sted, hvor han er kjendt, og han har anført i Særdeleshed, at saamange Sager vare blevne forligte. Jeg tvivler nu ingenlunde paa, at Politieretsbehandlingen paa flere Steder er god, efter hvad man kan forlange, men jeg mener at der i den hele Indretning er meget seilagtigt, og at den derfor intetsteds er saa god som den burde være; men forresten troer jeg heller ikke, at dette Bevis beviser ret meget; thi det kunde ligesaa godt siges, at Parterne havde forliget Sagen, da de heller vilde gjøre dette, end føre den for en Ret, som de fandt mindre heldig. Det kunde man ogsaa sige, uagtet jeg er overbevist om, at det ikke er Tilfældet; men man kan ikke slutte fra det, at Sagerne ere blevne forligte, til det, at Retspleien har været heldig. Vilde den ærede Landstingsmand have oplyst, hvormange af disse Sager der vare blevne apellerede, og hvormange Domme der vare blevne stadfæstede, saa troer jeg, det havde været et bedre Bevis i denne Retning, men det vilde dog heller ikke have været aldeles fyldestgjørende. Den samme ærede Landstingsmand har talt om, at det vilde være, efter hvad han kaldte det, et vigtigt Spørgsmaal, om Sagførere ikke skulde møde ved de Oplysninger, som bleve givne af Parterne om Sagens faktiske Omstændigheder, idet Sagførerne derved, jeg troer det var saaledes han udtrykte sig — (Ulrik: Nei!) — bleve frie for at fremsætte Benægtelser, som de ikke kunde billige. Det forstaaer jeg ikke